

## KHÂM SAI ĐẠI NHÂN

**M**ột con tuấn mã chạy như gió hướng về thành Thái Nguyên.

Tiểu Tà rất uy dũng cỡi trên lưng ngựa, tay phải cầm cờ tam giác màu vàng, giống như một vị quan khâm sai.

Vừa đến cửa Đông thành Thái Nguyên, Tiểu Tà đã hét lên, vung cờ tới tấp.

Bọn vệ binh nhìn thấy Tiểu Tà thân mặc y phục thái giám màu vàng thì không dám cản trở, lập tức chấp tay lui ra đứng hai bên, cùng nghiêm chỉnh đợi thánh chỉ đại giá.

Tiểu Tà e rằng trong thành còn chưa biết nên hấn la to:

– Thánh chỉ tới.

Hấn cố tình làm cho tất cả dân chúng trong thành đều biết việc này.

Tiểu Tà cho ngựa chạy quanh thành Thái Nguyên, qua phủ Tổng đốc, vòng qua các con đường có họa hình treo bảng cáo thị Tiểu Tà là tội phạm của triều đình, rồi đặc ý phát cờ nói:

– Thánh chỉ đã tới! Dương Kiên mau ra tiếp thánh chỉ.

Nhìn những bức họa hình trên bảng, Tiểu Tà đặc ý nói:

– Họa hình này là ta đó.

Không bao lâu, Tổng đốc Dương Kiên cùng với phó Tổng đốc Khu Mai và mấy tên vệ sĩ nhanh chóng chạy tới.

Mấy người này không hiểu tại sao thánh chỉ cứ chạy lung tung trên phố. Tiểu Tà nhìn bọn họ, lại cố ý đùa giỡn nên tiếp tục cưỡi ngựa chạy tới nói:

– Tổng đốc! Mau tiếp chỉ, mau lên.

Vừa nói dứt lời thì ngựa đã chạy ra xa, Dương Kiên và thuộc hạ bắt buộc phải chạy theo để nghênh tiếp, vì sợ rằng tiếp đón không khéo sẽ bị mang tội khi quân.

Nhưng mà cản người thì được chứ làm sao cản ngựa? Ai nấy đều chạy theo đến mặt mày tái nhợt, thở không ra hơi, chỉ có Tiểu Tà là chễm chệ trên ngựa, mặt mày hớn hờ.

Tiểu Tà chạy một hồi thì chậm lại rồi quay ra sau nhìn Dương Kiên nói:

– Người mệt ư?

Dương Kiên vội chấp tay:

– Tiểu thần không dám.

Tiểu Tà cười to:

– Tốt! Mau quỳ xuống tiếp thánh chỉ.

Dương Kiên và thuộc hạ vội quỳ xuống, tung hô:

– Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Tiểu Tà gật đầu:

– Tốt lắm, ngẩng đầu lên xem ta là ai.

Dương Kiên vội nói:

– Đa tạ long ân.

Rồi ngẩng đầu lên nhìn, bỗng hấn biến sắc, ấp úng nói:

– Người... người chính là... Dương Tiểu Tà?

Tiểu Tà cười:

– Trừ ta ra thì còn ai dám kêu các người quỳ xuống nghênh đón?

Dương Kiên tức giận:

– Người... người dám giả mạo thánh chỉ đùa giỡn với bốn chức ư?

Tiểu Tà hét to:

– Câm miệng!

Dương Kiên nghe tiếng hét thì giật mình, sợ Tiểu Tà có mang thánh chỉ thật nên liền xuống giọng:

– Dương Tiểu Tà! Người là trọng phạm của triều đình thì làm sao lại có thánh chỉ?

Tiểu Tà đắc ý:

– Bốn chức là ngự trù thái giám...

Khu Mai cười ha hả ngắt lời:

– Thì ra là kẻ bưng đồ ăn. Bốn chức đây so với người còn cao hơn mấy cấp.

Tiểu Tà cười nhạt:

– Đừng nhiều chuyện, coi chừng ta chặt đầu đó.

Dương Kiên không dám được, giận dữ nói:

– Dương Tiểu Tà! Đừng nhiều lời nữa, mau đem thánh chỉ ra.

Tiểu Tà nói:

– Còn chưa quỳ xuống?

Dương Kiên và thuộc hạ lại lập tức quỳ xuống, tung hô:

– Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Bá tánh hai bên đường cũng vội vã quỳ cả xuống để nghe thánh chỉ.

Tiểu Tà mở thánh chỉ, nghiêm trang đọc:

– Hoàng thượng có chỉ! Đại quan Dương Tiểu Tà và trẫm là bằng hữu, không phải là phản tặc. Nay trẫm ban cho cờ vàng, nếu gặp cờ thì văn quan xuống kiệu,

vô quan hạ mã để tỏ lòng tôn kính. Tất cả văn võ bá quan từ nay không ai được bắt bớ sách nhiễu đại quan Dương Tiểu Tà, trái lệnh lập tức xử tử. Khâm chỉ”

Thật ra Tiểu Tà đã có nghe hoàng thượng nói qua, nay chỉ nhớ lại cùng với thêm mắm dặm muối mà đọc ra.

Bọn Dương Kiên sau khi nghe thì đều có ý nghi ngờ là thánh chỉ giả, xong vẫn phủ phục xuống tung hô:

– Tuân chỉ! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Dương Kiên tiếp lấy thánh chỉ, biến sắc khi thấy quả là thánh chỉ thật, nhưng vẫn cười nói:

– Dương Tiểu Tà! Hoàng thượng chỉ xá tội cho người và ban cờ vàng, sao người lại dám huênh hoang khoác lác quá như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Đã có cờ vàng của hoàng thượng mà các người còn chưa phục ư?

Khu Mai cười nhạt:

– Hãy ngoan ngoãn về nhà đi. Hoàng thượng ban cờ chỉ là để người an phận mà thôi. Nếu người giữ đúng kỷ cương thì bản chức đảm bảo không quấy rầy người đâu.

Tiểu Tà cười ha hả nói:

– Không lẽ hoàng thượng ban cờ cho ta mà không có chút quyền hành nào để sai khiến các người ư?

Khu Mai cười nhạt:

– Trừ khi người có “Thiên Long Ngọc Bội” hay là “Thượng Phương Bảo Kiếm” thì hãy mơ đến chuyện đó, bây giờ thì về đi, bằng không thì ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ đó.

Tiểu Tà không nói gì cả, chỉ lấy trong người ra một vật, đưa ra.

Khu Mai định thần nhìn lại thì thất kinh hồn vía, thì ra đó chính là “Thiên Long Ngọc Bội”, có khắc bốn chữ “Y trầm giá lâm”, do chính tay hoàng thượng lên cho Tiểu Tà tại nhà bếp hoàng cung.

Thấy Khu Mai sợ tái mặt, Dương Kiên vội chạy đến xem, cả hai cùng run rẩy, quỳ xuống tung hô:

– Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Tiểu Tà cười nói:

– Các người tưởng rằng dựa hơi Dương Chính là được ư? Mau vả vào miệng mình để tạ tội.

Dương Kiên và Khu Mai không dám cãi lại, nghiêng răng tự vả vào miệng mình liên tiếp.

Tiểu Tà cười ha hả, cỡi ngựa phóng nhanh về phía thành Tây.

Quán Thông Thực lại tiếp tục khai trương. Pháo tượng lại nổ vang trời dậy đất, và thành Thái Nguyên lại xáo động, có rất nhiều người xếp hàng trước cửa quán báo danh, tham quan cũng có mà đăng ký cũng có.

Từ sáng đến chiều thì tổng cộng đã có hơn hai trăm người đến quán đăng ký, tiền thu vào hơn ba ngàn lượng, anh em trong bang vui cười không ngớt.

Đa số người đến quán đều lãnh được một cuốn bí kíp Quan Âm Chưởng, Bồ Đề Kiếm Pháo, Đại Bi Chưởng, Cô Tinh Kiếm Pháp, toàn là những môn võ đệ nhất thiên hạ. Những môn võ công của Cái Bang và Thiếu Lâm thì do là của riêng hai bang phái đó nên Tiểu Linh, A Tam và A Tứ không phổ biến.

Tuy nhiên bốn môn võ công đặc biệt của Tiểu Tà cũng làm cho những kẻ đại danh trong giang hồ nể mặt rồi, thật là không uổng công những người mướn mộ tìm đến quán Thông Thực.

Một ngày trôi qua...

Ngày thứ hai, mọi người đến quán vẫn đông đúc, nhưng lần này thì có hạn chế, mỗi người chỉ được mua một quyển bí kíp mà thôi.

Tiểu Tà chấp tay đi qua đi lại, ung dung kiểm tra tiền, giống như một ông chủ thu thuế vậy.

Từ ngoài cửa bỗng có một lão nhân khoảng năm mươi tuổi, mình mặc cẩm y bước vào. A Tứ ngẩng đầu lên hỏi:

– Lão đầu! Ông cũng đến đăng ký mua bí kíp võ công ư?

Lão đầu cười:

– Lão tên Chương Bình, đến đây không phải để mua bí kíp võ học.

– Vậy ông đến đây làm gì?

Chương Bình len lén nhìn xung quanh rồi tuần cho A Tứ một mảnh giấy.

A Tứ nhìn qua mảnh giấy, nhưng vì không biết chữ nên giả vờ cau mày nói:

– Nói miệng không được ư?

Chương Bình lắc đầu:

– Chuyện này rất quan trọng, người xem qua thì sẽ rõ.

A Tứ liếc xéo Chương Bình, nhăn mặt nói:

– Một lão quá, tôi không biết chữ, ông dùng miệng nói đi.

Chương Bình vội vã giựt tờ giấy lại, nói:

– Xin đại sư tha lỗi.

A Tứ lắc đầu:

– Tôi không phải hòa thượng, chỉ là thích mặc áo cà sa và cạo đầu mà thôi.

Ông gọi tôi Tứ Bang chủ là được rồi.

Chương Bình gật đầu, nhỏ tiếng:

– Tôi đến đây bàn chuyện làm ăn, muốn nhờ bảo tiêu.

A Tứ liếc nhìn ông lão:

– Bảo tiêu thì bảo tiêu, làm gì mà lạ thế?

Chương Bình vội xua tay:

– Tứ Bang chủ chớ lớn tiếng, chớ lớn tiếng.

A Tứ lắc đầu, cầm còi thổi một tiếng rồi gọi:

– Tiểu Tà Bang chủ, có người bàn chuyện làm ăn.

Tiểu Tà đang buồn bực không có gì làm, nay nghe có mối làm ăn thì phóng mình ra ngay, nhìn Chương Bình nói:

– Có phải là lão đầu muốn bàn chuyện làm ăn không?

Chương Bình gật đầu:

– Chính vậy. Lão phu ở tại Nam Thành, mở tiệm đồ cổ...

Tiểu Tà ngắt lời:

– Mời vào nhà trong nói chuyện.

Hai người lập tức đi vào trong nhà. Vừa vào đến bên trong, Tiểu Tà đã hỏi:

– Ông có việc gì nhờ chúng tôi giúp đỡ? Ở đây rất kín đáo, ông có thể yên tâm.

Chương Bình nói:

– Chuyện này rất khó khăn đó.

Tiểu Tà cười:

– Khó tới đâu cũng nhận, chỉ có điều là giá hơi cao nhé.

Chương Bình gật đầu:

– Một trăm năm chục ngàn lượng tiền công, đưa trước một trăm ngàn lượng, sau khi giao hàng thì đưa nốt.

Tiểu Tà tròn mắt:

– Là món hàng gì mà trị giá lớn quá vậy?

Chương Bình đặc ý:

– Là một đôi ngọc sư tử, giá trị liên thành.

Tiểu Tà nhăn trán:

– Nếu mất thì sao?

Chương Bình nghiêm giọng:

– Tuyệt đối không thể để mất.

Tiểu Tà cũng nghiêm giọng:

– Được, tôi lấy tính mạng ra bảo đảm. Món hàng đem tới đâu?

Chương Bình nói:

– Mang tới Bảo Thạch Sơn.

Tiểu Tà giật mình:

– Ra tận biên giới ư?

Chương Bình cười:

– Vì thế nên mới không có ai dám nhận.

Tiểu Tà nghe thế thì nóng mặt nói:

– Được, bang Thông Thực đâu phải là tầm thường, giao cho ai đây?

Chương Bình nói:

– Không dám dấu gì, đôi ngọc này là một thương gia nước ngoài mua. Khi tới nơi thì y sẽ ra mặt nhận hàng.

Tiểu Tà lo lắng:

– Nếu y không ra mặt hoặc tôi nhìn nhầm thì sao?

Chương Bình lắc đầu:

– Hấn và lão phu mỗi người giữ một nửa đồng tiền làm tín vật, nếu ráp khớp thì Bang chủ cứ trao hàng ra, còn đợi một tháng mà không thấy gì thì người lại mang hàng về.

Tiểu Tà gật đầu:

– Cũng được, chừng nào ông đưa hàng cho tôi? Tiền bạc tính làm sao?

Chương Bình lập tức đưa ra một tờ ngân phiếu nói:

– Đây là ngân phiếu một trăm ngàn lượng ứng trước, khi nào xong việc sẽ giao đủ. Lão phu chờ người ở Nam thành, tiệm đồ cổ Thúy Diệp.

Dứt lời lão đứng lên cáo biệt, Tiểu Tà tiến chân ra tận cửa quán.

Quay trở vào trong, Tiểu Tà nói:

– A Tứ, đóng cửa quán, tiền thu được trong ngày ta thưởng hết cho người đó.

A Tứ mừng quýnh, ném cây bút lông xuống, đóng cửa quán rồi ôm thùng bạc chạy vào nhà trong, nhìn Tiểu Tà nói:

– Tiểu Tà bang chủ, có thật...

Y lắc lắc thùng bạc, la to:

– Giàu to rồi, giàu to rồi.

A Tam từ nhà sau chạy lên, hỏi:

– Cái gì mà giàu to thế?

A Tứ vội vã ôm thùng tiền nhảy sang một bên, nói:

– Tiểu Tà vừa cho ta tất cả số tiền trong thùng, ai biểu người không ra ngoài giúp đỡ thì ráng mà chịu.

A Tam chạy đến bên Tiểu Tà nói:

– Tiểu Tà Bang chủ, anh không được thiên vị.

Tiểu Tà cười nói:

– Tiền đó là tiền huê hồng của hấn vì hấn mang tới một mối sộp, chứ có phải vô duyên cớ mà được đâu?

A Tứ đắc ý:

– Nghe rõ chưa?

A Tam tức tối:

– Tiểu Tà Bang chủ! Anh thật là thiên vị, chuyện mua bán giao cả cho A Tứ làm mà không giao cho em.

Tiểu Tà hét:

– Cãi xong chưa? Mới khai trương có một ngày mà đã nổi loạn à?

A Tam, A Tứ không dám nhiều lời, xịu mặt đứng yên một chỗ.

Tiểu Tà nhìn A Tam nói:

– Chỉ cần người theo ta chuyển bảo tiêu này thì sẽ có huê hồng lớn, được rồi chứ?

A Tam hỏi:

– Anh cho em bao nhiêu?

Tiểu Tà nhướng mắt:

– Người có muốn đi không? Nếu không thì để ta kêu Tiểu Thất đi cũng được.

A Tam vội nói:

– Đi chứ, đi chứ.

Tiểu Tà cười:

– Tốt! Chuyến này A Tam theo ta bảo tiêu, A Tứ và Tiểu Thất, Tiểu Linh ở nhà trông coi quán cho đàng hoàng nhé.

A Tứ nói:

– Anh cứ yên tâm.

Tiểu Tà gật đầu:

– A Tam, người vào kêu Tiểu Linh ra đây, ta có chuyện cần hỏi.

A Tam dạ lớn rồi vào nhà trong gọi Tiểu Linh ra.

Tiểu Linh cởi bỏ áo choàng nấu bếp, cười nói:



– Chuyện gì thế? Em đang nấu đồ ăn mà.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh, trêu:

– Không ngờ Tiểu Linh càng ngày càng xinh đẹp, ta nhìn mãi không chán.

Tiểu Linh đỏ mặt:

– Đừng lẻo mép nữa, có chuyện gì vậy.

Tiểu Tà đưa tờ ngân phiếu ra, nói:

– Em xem có phải là một trăm ngàn lượng hay không?

Tiểu Linh cầm tờ ngân phiếu xem qua, nói:

– Anh vừa nhận một mối làm ăn lớn phải không? Em ra đây chỉ để xem tấm ngân phiếu này thôi ư?

Tiểu Tà nói:

– Em là người duy nhất của Bang Thông Thực biết chữ, nếu không hỏi thì làm sao biết giá trị tấm ngân phiếu là bao nhiêu? Nhưng còn một điều nữa cũng rất quan trọng, anh muốn hỏi em có biết trong thiên hạ có một đôi ngọc sư tử hay không?

Tiểu Linh trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu:

– Em không biết.

Tiểu Tà trầm tư:

– Nếu nó không phải là một báu vật thì tại sao người ta lại chịu bỏ ra một số tiền lớn như vậy để mà bảo tiêu nhỉ?

Nhưng hấn gạt đi ngay, đổi đề tài:

– Tiểu Linh, ở Phiên quốc lân bang có nhân vật nào lợi hại không?

Tiểu Linh gạt đầu:

– Lân bang Phiên quốc có Vệ Tiên, là đạt đạm thái sư, thừa kế quyền lực của phụ thân. Hấn rất dũng mãnh, thống lĩnh các bộ lạc và thường cử binh xâm lấn biên cương.

Tiểu Tà hỏi:

– Còn ai nữa không?

Tiểu Linh lắc đầu:

– Cũng khó biết lắm, phải đến một lần mới rõ được. Anh phải đi đến đó ư, em lo lắm.

Tiểu Tà nói:

– Anh chỉ đến Bảo Thạch Sơn, còn cách kinh đô Phiên quốc xa lắm.

Tiểu Linh có vẻ an tâm hơn, nói:

– Bảo Thạch Sơn nằm tại quan ngoại, so với Trung Nguyên cũng không được



an toàn lắm đâu.

Tiểu Tà đặc ý:

– Em đừng quên là trong thiên hạ không có ai giết được anh cả.

Tiểu Linh nói:

– Em chỉ sợ anh xảy ra sự cố mà thôi.

Tiểu Tà hỏi:

– Đường đến Bảo Thạch Sơn thế nào hả em? Khách hàng muốn anh đi đường Cơ Dung Quan.

Tiểu Linh nói:

– Cơ Dung Quan đường chật hẹp, hai bên cây cối kín mít, nếu có mai phục thì thiên binh vạn mã cũng không qua được đâu.

Tiểu Tà nói:

– Chuyện này anh không lo, anh chỉ muốn đi theo ý mình để tránh kẻ mua ngọc sư tử bày trò mà thôi.

Tiểu Linh ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Đường đi Bảo Thạch Sơn nên theo Nan Lý Sơn, vượt qua núi Ống Khói, qua Tiên phủ rồi xuất quan, tiếp tục hướng về Tây Bắc, địa hình cũng bằng phẳng, đường cũng tương đối gần.

Tiểu Tà gật đầu:

– Được rồi, cứ thế mà đi.

Tiểu Linh hỏi:

– Bao giờ anh khởi hành?

Tiểu Tà đáp:

– Có thể nội trong ba ngày nữa, em cầm miếng Thiên Long Ngọc Bội này, nếu bọn Dương Kiên có phá phách thì đem ra ứng phó.

Tiểu Linh lắc đầu, đưa lại Thiên Long Ngọc Bội cho Tiểu Tà, nói:

– Anh cứ yên tâm, trong quán mà có chuyện thì đệ tử Cái Bang sẽ liều mạng với bọn chúng.

Tiểu Tà cười:

– Bây giờ mọi chuyện đã ổn thỏa thì chúng ta phải giữ quán làm ăn lên, không thể để quán suy sụp được.

o O o